

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 9 серпня 1984 року

№ 95 (3446).

Ціна 2 коп.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: Твій внесок, комсомол

Жнива в області підходять до фінішу. Ранні зернові уже обмолочено більш як на 97 процентах площ. Закінчили збирання ранніх зернових господарства Онуфріївського, Олександрійського, Бобриницького, Компаніївського, Новгородківського, Новомиргородського та Світловодського районів.

ЧЕСТЬ І ХВАЛА МОЛОДОМУ КОМБАЙНЕРОВІ ВОЛОДИМИРУ КУШНІРОВУ З КОЛГОСПУ ІМЕНІ КАРЛА МАРКСА НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОНУ, ЯКИЙ ЗА ЧАС ЖНИВ «КОЛОСОМ» НАМОЛОТИВ 9385 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА. НИНІ ВОЛОДИМИР ДОПОМАГАЄ ЗБИРАТИ УРОЖАЙ ХЛІБОРОБАМ СУСІДЬОГО КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЛЕНІНА.

З великою відповідальністю ставиться до вирощування кукурудзи механізатор колгоспу «Зоря комунізму» Новгородківського району Леонід Кравчук. Збереження техніки, ефективне її використання дозволяють йому постійно перевищувати змінні завдання. Недавно його прийнято до лав Комуністичної партії Радянського Союзу.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ТВАРИННИЦТВО — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ

Місто—селу

Як весною, так і в нинішню пору, хлібороби не залишалися самотніми. На допомогу їм приходили працівники підприємств, учні технікумів, СПТУ, шкіл. Нині, коли спала жнивна напруга, механізатори господарств приступили до збирання і закладання на корм силосної кукурудзи. Відомо, що в цей період збігається в часі значний обсяг сільськогосподарських робіт.

Отже, виникає потреба в додаткових механізаторських кадрах. Про це постійно пам'ятають у виробничому об'єднанні по сілках «Червона зірка». Так, від колективу цеху № 17 на допомогу кормозаготівельникам був посланий у Компаніївський район робітник Григорій Омелюченко. Працюючи на комбайні СКС-2,6, він постійно виконує змінні завдання на 160—180 процентів.

В. СОЛОНЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені Тельмана.
Компаніївський район.

Назустріч святу

Стало вже традицією, що кожний виробничий колектив, йдучи назустріч видатній даті чи ювілею, завжди готує в його честь свої трудові дарунки. Ми, працівники тваринницької галузі, зустрічаючи свято народження комсомолу, прагнемо працювати з підвищеною продуктивністю.

Використовуючи сприятливі умови цього року, агропомічна служба господарства й механізатори забезпечили наше тваринництво повноцінними, високоякісними кормами. Враховуючи це, ми переглянули умови змагання і вирішили на загальних зборах комсомольсько-молодіжного колективу доярок нашої ферми, закінчити виконання річного плану по виробництву молока раніше наміченого строку.

В. ПОКЛАД,
групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу молочнотоварної ферми № 3 колгоспу імені Леніна Долинського району.

В урочищі Юки

Завдання: під час трудової чверті працювати в рідному колгоспі. І ось уже третій тиждень він живе з комбайнером М. М. Лінником.

— Це один з наших краших скіпажів, — говорить бригадир тракторної бригади колгоспу Л. А. Паденький. — Віталій — роботящий юнак.

Найкращу характеристику дають йому і директор середньої школи П. М. Жоринський, і вчитель. Справді, кожне доручення він виконує сумлінно. В минулому навчальному році, наприклад, організував збір металолому в школі. Це на нього покладали організувати зустрічі з ветеранами війни та праці Оленою Аркадіївною Шостак, Кирилом Андрійовичем Рябошапкою, Петром Матвійовичем Яруном.

Добре працював він на прищипливих дослідних

ділянках, потім в шкільній виробничій бригаді, а ось тепер, коли перейшов до випускного класу, відчув, що його робота рук і кмітливому розуму чекають уже не маленькі ділянки, а ціле урочище Юки, що в другому відділку колгоспу імені Кірова.

— Цей хлопчина працює зі мною з самого початку жнив, — говорить М. М. Лінник. — Його не треба підганяти в роботі. Він сам без слів розуміє, який саме інструмент потрібен мені в даний момент, де треба підтримати деталь, щоб мені легше було ремонтувати комбайн під час непередбаченої поломки на полі.

Вчора ми намолотили з ним 306 центнерів зерна і тільки коли стебла ячменю у валках стали вологими від нічної роси, припинили роботу.

Нелегко цього року дорослим жнивцям, а хлопчині тим більше. Звичайно, досвідчені хлібороби — і комбайнер, і подільні машини І. А. Терновенко, і трактористи, які відвозять солом до скирті, намагаються полегшити роботу юнакові, але він у цьому відношенні впертий і не любить по-бляжко. Як би не втоми-

ся з ночі, та вранці уже на комбайні.

Ми стоїмо на тракторній. Ще тільки-только сходять над горизонтом сонця.

— Он дивіться, він уже йде, — каже комбайнер і показує рукою в напрямі колгоспної контори. На тракторний стап, де гуркочуть мотори, де пахне мастилами, живим по-

лем (напоші поля ще вночі привезли сюди комбайни), іде стрункий кучерявий юнак в зеленій в смужку сорочці і захисного кольору курточці.

Коли він стає на найвищий шабел драбини комбайна, його засмагає обличчя осяває сонце. Він зупиняється на мить, посміхається сонцю, — воно тепле і лагідне, але ніколи ніжитись — вже за кілька хвилин красень «Колос» прямує до поля.

І ось засніла другою на горизонті річка Синюха. На похилому її березі, ніби тільки-но виправі в прозорій воді рушники, лежать валки остистого, скошеного три дні тому, ячменю.

— Урожайне це поле, — говорить водій І. Терновенко. — Збираємо по 34 центнери зерна з гектара.

Ще мить і «Колос» заходить у загінку, підбирає перший валок. Рівно

веде червоний комбайн досвідчений механізатор М. М. Лінник: для нього це вже двадцять шості жнива. Твердо, впевнено стоїть на містку юний жниввар Віталій Репенко.

Багато обов'язків у помічника комбайнера. То десь на повороті жмут ячменю не зміг захопити комбайн, і помічник комбайнера притомом зіскакує на землю й проворно підкидає той жмут на сусідній валок, щоб він обмолотився за другим заходом. То треба допомогти поставити вивантажувальний шнек з трапів спортивного положення в робоче, то треба роз'єднати порожній причіп з соломом від трактора...

Я стежу за його роботою і думаю, що вона не в новину для нього. Віталій знає її змалку. Тому такі красиві й чіткі його рухи.

Бункер комбайна вже повний, і чотирихвилинний ГАЗ-53 мчить на сигнал.

І полилось золотим струмком зерно в кузов машини. Кілька хвилин хлопчик з радістю дивиться на цей золотий струмінь і, мабуть, думає, що йому добре тут, на живому полі серед його однопосельчан-хліборобів. Що в тисячах центнерів хліба є і його, десятикласника Віталія Репенка, частка праці.

Н. САВЕНКО,
Колгосп імені Кірова,
Новоархангельський район.

Майстер високих медозборів

— Людина почала користуватися дарами бджіл ще в сиву давнину. Про це, наприклад, свідчать пам'ятники старовини: на гробниці першої династії фараонів (3200—2780 років до нашої ери) зображено медоносну бджолу. До створення культурних пасік було боротьництво — збирали мед диких бджіл, — почав розмову з нами один з кращих молодих бджоларів області, старший пасічник колгоспу імені Леніна Компаніївського району Микола Долінін.

Про своїх крилатих трудівниць він знає дуже багато. І не дивно, адже батько, Василь Михайлович, тридцять років завідував колгоспною пасікою, був учасником ВДНГ СРСР та інших виставок по бджільництву. А п'ять років тому повністю передав пасіку синові.

Успіх до Миколи Долініна прийшов не раптово. Окрім вивчення батьківського досвіду, він впроваджував передові методи праці. Пізнавав життя, звичай, характер потреби, тобто природу бджіл. Все це дало змогу одержувати від пасіки постійні прибутки.

Один з головних секретів успіху — це сумлінна, копінка праця. Маючи 165 бджолосім'я, він знає стан та потреби кожної з них. Щороку виводить молодих маток, адже від них залежить сила бджолосім'ї. Кожного сезону заміняє їх до 60 процентів, формує відгодки, збільшуючи за рахунок цього кількість бджолородин.

Знаючи послідовність цвітіння рослин-медоносів у даній місцевості, він перевозить пасіки до тих чи інших посівів ентомофільних культур.

— За медом треба їхати, а не чекати, доки бджоли полетять за ним, — продовжує розповідати пасічник. — Головне — перевозити бджіл своєчасно, тоді кошіля значно підвищить продуктивність пасік і урожайність сільськогосподарських культур.

Сьогодні на пасіці готуються до останнього відначування меду, починається підготовка бджолосім'я до зими. Багато клопоту заважають пасічникам різні хвороби, які приводять до зменшення приросту бджолосім'я, а то й до їх загибелі. М. Долінін своєчасно проводить профілактичні заходи — дезінфекцію вуликів, рамок, інвентаря, знищує ілліща вароа, застосовує пастки проти мишей, а на зиму ставить льоткові загорожувачі.

Микола Долінін знає, що справним бджоларем може бути тільки той, хто знає твердо весь хід бджолого життя і вміє застосовувати свої знання в ділі.

М. ЛИТВИНОВ, В. ГРИБ (фото).

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

КРИТЕРІЙ: АКТИВНІСТЬ, КОНКРЕТНІСТЬ

Більше двох тисяч молодих виробничників району, об'єднаних в 75 первинних організаціях, беруть участь у русі «ХІ п'ятиріччя — ударну працю, знання, ініціативу і творчість молодих!», наполегливо працюють над виконанням рішень партії і уряду, Продовольчої програми країни.

Далеко за межами району відомі імена молодих ударників одинадцяти «пятиріччя» — доярки Любові Десюк із птахофабрики «Сагайдацька», Людмили і Лариси Сілівончиків з колгоспу імені Леніна, сімейна династія механізаторів Кузьменків з цього ж господарства, які в нинішньому році трьома комбайнами СК-5 вже намолотили близько 16 тисяч центнерів зерна.

Соціалістичне змагання серед молодіжних комбайнових екіпажів району очолили брати Михайло та Володимир Штицькі з птахофабрики «Сагайдацька», котрі комбайнами СК-6 намолотили 13,5 тисячі центнерів зерна й на сьогодні Михайло Штицько є одним із лідерів обласного соціалістичного змагання серед молодих комбайнерів.

На минулій районній комсомольській конференції значна увага зверталася на направлення та закріплення молоді в тваринництві. Нині в районі працює 7 комсомольсько-молодіжних колективів, два з них на відгодівлі великої рогатої худоби.

Анатолій Ковальчук з колгоспу імені І. Франка вважає, що професія тваринника престижна, і тому, повернувшись з військової служби, пішов працювати у тваринництво. Зовсім недавно Ковальчука прийнято до лав Комуністичної партії.

Глибоко переконаний, що для успішної діяльності будь-якої районної комсомольської організації необхідно братися за одну найголовнішу справу, якій треба приділяти найбільше уваги, навколо якої будувати всю спількову роботу. Такою справою для нас стало створення на фермах і в тракторних бригадах комсомольсько-молодіжних колективів. У районі діє нині 30 КМК, які об'єднують у своїх рядах 236 членів.

Господарським ставленням до суспільного добра, вмінням використати наявні ресурси відзначається КМК автопарку колгоспу імені Держинського, очолюваного Миколою Шевченком. Неодноразово цей колектив виборював першість у соціалістичному змаганні, як у районі, так і в області. Керуючись гаслом «Зроби більше норми, зроби краще, ніж товариш» члени КМК піврічний план виконали на 127 процентів з найвищим коефіцієнтом готовності.

Всіма своїми успіхами у великих і малих справах, ми зобов'язані посякденній турботі й допомозі з боку партійних організацій. Вони постійно дбають про те, щоб комсомольці і неспілкува молодь оволодівали їх політичним і організаційним досвідом. Як відомо, недавно ЦК КПРС прийняв постанову «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі у комуністичному вихованні молоді». У великій мірі саме завдяки посиленню партійного керівництва, комсомольські організації зросли кількісно, зміцнили організаційно. Більшість комітетів ЛКСМ успішно справляються з поставленими перед ними завданнями. В первинних організаціях набуто значного досвіду в справі трудового виховання юнаків і дівчат. Зокрема, добре налагоджено соціалістичне змагання молодих виробничників у колгоспах імені Леніна, імені Мічуріна, імені Куйбішева та на підприємствах району. Приклад умілої організації дозволяє молоді показувати комсомольці радгоспу імені Дмитрова та районної лікарні. Постійну турботу про розгортання фізкультурної і спортивно-масової роботи виявляють комсомольські активісти колгоспів імені Суворова, імені Енгельса та райсільгосптехніки.

У вирішенні багатьох питань осередки спількової молоді відчувують ділову підтримку парторганізацій, які рекомендують до складу виборних комсомольських органів молодих комуністів і через них здійснюють вагомий вплив на активізацію комсомольського життя. Партійний прощарок у комсомолі з кожним роком збільшується. Якщо в 1982 році на обліку було 110 молодих комуністів, то нині їх налічується 160.

Підвищується бойовистість комсомольської організації автобаз райсільгосптехніки, яку недавно очолив молодий комуніст Василь Ватуля. Тут упорядковано комсомольську документацію, поліпшено внутрішню роботу, створено дві комсомольсько-молодіжні бригади водіїв.

У комуністичному вихованні молоді активну участь беруть ветерани партії Ольга Михайліана Доценко, Семен Прокопович Таран, Христофор Кононович Корольчук та багато інших. Вони часто зустрічаються з молодими виробничниками, проводять велику індивідуальну роботу, беруть участь у різноманітних масових заходах, що їх організовують комітети комсомолу.

Спираючись на практичну допомогу партійних організацій, комсомольські осередки району зосереджують свою увагу на розв'язанні проблемних питань: дбають про збільшення практичного внеску юнаків і дівчат у виконання Продовольчої програми; спрямовують зусилля комітетів, всього комсомольського активу на посилення участі молодих виробничників у громадському тваринництві, розгортанні механізаторського всеобучу, впровадженні індустріальних технологій вирощування цукрових буряків, кукурудзи та інших сільськогосподарських культур. Поряд з цим вирішено й надалі не послаблювати увагу до морального виховання молоді, організації змістовного дозвілля.

В. МАКАРЕНКО,

перший секретар Устинівського райкому ЛКСМ України.

«Кілька разів йшли в атаку воїни 960-го полку, але ніяк не могли взяти Успенське. Фашисти перетворили село у свій вузол оборони. Кожен будинок був міцним горішком. Згодом операція по визволенню Успенського набула не лише полкового, але й дивізійного значення. До бойових дій підключилися частини 48-го стрілець-

Це рядки з листа ветерана 299-ї стрілецької дивізії офіцера запасу В. Ожельєва, який брав участь у визволенні нашого степового краю від німецько-фашистських загарбників. Колішній фронтник з теплою називає імена своїх однополчан, тих, хто побував в Успенському через сорок літ після боїв на

про народного месника з партизанського загону «Південний» І. К. Табунчика, який був смертельно поранений у першому бою з карателями. Похований він в селі Молдовці. Школярі налагодили зв'язки з командиром «Південного» І. Г. Лісняком, і він розповів їм у листі про подвиг Табунчика, котрий був зав-

І ось червоні слідопити з військово-патріотичного клубу «Батьківщина» Будинку культури текстильників вирішили зібрати матеріали про всіх воїнів-комсомольців, чії копії зберігаються в музеях, кімнатах бойової слави. Вони звертаються і до кіровоградців допомогти їм у цій справі.

А ось лист від жителя нашого обласного центру В. Ярошевського. Він згадує партизанів і підпільників, патріотів, що по-звірячому були закатовані фашистами на Сахарівському мосту: «Пропоную почати збір коштів на спорудження меморіалу, який варто встановити там, де загинули патріоти Кіровограда».

З ПОШТИ ЦИХ ДНІВ

Пам'ятають люди...

кого корпусу (командир

генерал-майор З. Рогозний).

Наприкінці листопада пав став час рішучих наступальних дій. Атаки велись у двох напрямках — з боку плацдарму і з флангових позицій за Дніпром. Не витримав ворог комбінованого удару. Затріщала, розсипалась його оборона. 21 листопада 1943 року командир М. Г. Травников вирішив переслідувати противника. Генерал наказав 960-у полку атакувати західну частину Успенського.

Наприкінці дня полк обійшов зліва групи прикриття в районі відмітки 64,4 і увірвався в Успенське...

Дніпровському плацдармі,

зокрема Н. І. Жарикова,

М. С. Алімова, А. С. Серова,

Б. С. Чулюкова, Д. Ф. Фруля, М. П. Глушка, С. Г. Прочного.

У ці дні, коли всюди розгорнулася підготовка до святкування 40-річчя Великої Перемоги, нам пишуть колишні бійці й командири, учасники партизанського руху, члени пошукових загонів Всесоюзної експедиції «Літопис Великої Вітчизняної».

Керівник загону червоних слідопитів Люшневатської восьмирічної школи Голованівського району Л. Д. Кучмагра повідомляє

жди на передньому краї, де починався бій.

Про партизанів загону імені Н. В. Сталіна написав у своєму листі В. Ф. Давидов з Челябінська.

Після визволення Кіровоградщини від окупантів народні месники влилися в діючу армію. Згадуючи кіровоградця І. М. Скринника, його бойових друзів, старший лейтенант запасу В. Ф. Давидов підкреслює:

«Про таких людей треба було б написати хорошу книгу. Адже вони зробили все можливе й неможливе, щоб наблизити світлий день Перемоги».

Велику красноручну роботу проводить керівник загону червоних слідопитів з Херсону О. Цитрон. У всі куточки країни йдуть листи — О. Цитрон і його вихованці розшукують рідних загинлих воїнів. Цього разу мова йде про рядового Миколу Лебеда, що поліг смертю хоробрих на Курській дузі. Його комсомольський квиток № 8622984 пробитий кулею. В Херсонській краєзнавчій музеї цю реліквію надіслав командир Миколи Лебеда Філоненко.

Фотохроніка ТАРС.

На північному заході нашої республіки розкинулось на берегах Спиру прекрасне місто. В на- ступному році йому буде дев'ять століть. Створене невтомною працею поко- ління для мирного щасли- вого життя, воно не раз зазнавало ворожої нава- ли, знищення. Та знову, наче міфічний Фе- нікс, відроджувалося й ставало ще кращим. І за- раз, як спомин тих старих часів, височіє над Луць- ком старий замок. З ви- соти його веж дивиться сама історія.

Луцьк, або як звали його колись — Лучеськ, належав до Володимир- Волинського князівства — складової частини Ки- ївської Русі. А після її роздроблення став цент- ром однойменного уділь- ного князівства, яке з 1199 року входило до складу Галицько-Волинсь- кого князівства. Це був період швидкого розвитку міста. Тому в літописах його й називали досить часто Лучеськ Великий.

У кінці XIII століття Луцьк виділявся в окреме досить сильне князівство. У 1340 році Волинь, в то- ву часі й Луцьк, захопили литовські феодали. Саме тут у 1429 році від- бувся з'їзд монархів євро- пейських країн.

Після Люблінської унії, починаючи з 1569 року,

Молодіє древній

Обласному центру орденоносної Волині — 900 років

Луцьк потрапляє більше ніж на два століття під владу польських феодалів. Посилення соціального і національно-релігійного гніту не могло не викли- кати загострення бороть- би народних мас проти них. Значну роль у цьому відіграв Луцьке братст- во, яке ідеалою ідею позз'єднання України з Росією. Багато лучан вли- лося в повстанський загін Северина Наливайка, во- ни брали активну участь у селянсько-козацькому визвольному русі під ке- рівництвом Богдана Хмельницького. Саме тут зароджувався гайдамаць- кий рух. Але лише в 1795 році західноволинські зем- лі перейшли до Росії.

Історія міста пов'язана й з іменем Петра І. У 1711 році він підписав документ про позз'єднання Мол- давії і Росії, звіден вирод- дав у пруський вихід. В місті народився Грігорій Мачет, тут розвивав- ся і набирив сили талант геніальної Лесі Українки.

Пам'ятає Луцьк страй- ки трудящих 1905 року, перших революційно-ро- зповсюджувачів «Іскри», ленінських робіт.

Назви його вулиць, мемо- ріальні знаки розповіда- ють про утворення в мі- сті Ради солдатських, ро- бітничих і селянських де- путатів, воєнно-револю- ційного комітету на чолі з А. Дмитрієм, який 13 листопада 1917 року про- гласив у місті Радянську владу.

Луцьк почав нову сто- рінку історії. Та знову, в котрий раз, це з власної волі, він стає на шлях ви- пробовування. Спочатку й- го загарбали австро-ні- мецькі військовики. Пізніше на зміну їм прийшли пет- лівці. А ті у 1920 році продали місто білополя- кам. Дев'ятнадцять літ їх окупації запам'ятались жителям як роки жор- сткого терору, національ- ного і соціального гноб- лення, як роки героїчної революційної боротьби.

Логічним завершенням цієї боротьби стало її ор- ганічне злиття з визволь- ним походом Червоної Ар- мії на Західну Україну. Над містом знову замай- оріло червоне знамено Ра- дянської влади. Але її пе- реможна хода була пер- рвана віроломним напа-

дом фашистської Німеч- чини.

Майже тисячу днів і ночей місто, як і значна частина території Радян- ського Союзу, стікало кро- в'ю під чоботом гітлерів- ських окуповувачів та їх найманців — українських буржуазних націоналістів.

Та воно не стало на колі- на, в умовах підпільної бо- роли, вірячи в своє ви- звolenня. Одну з героїч- них сторінок в цю бороть- бу вписала і підпільна комсомольська організа- ція, очолювана Пашою Савельєвою. Лучани ма- ють всі підстави говори- ти, що саме в радянський час народилася промисло- вість міста. Сьогодні тут діють 36 підприємств, більшість з яких є провід- ними в республіці.

Висока якість продукції промислових підприємств принесла славу місту. На- приклад, вантажно-паса- жирський автомобіль під- вищеної прохідності «ЛуАЗ-969 М» нагородже- ний Золотою медаллю на міжнародній виставці у Чесько-Будевіце (ЧССР — 1979), Почесним дипло- мом в Турині (Італія — 1979). Вироби електро-

На всій планеті—друзі

У вихованців піонерсько-го табору «Чайка» Світловодського заводу чистих металів нині довгожданий гість — хлопчинки й дівчатка з Толбухівського округу Народної Республіки Болгарії.

Черного серпня, у день заїзду, відбувся весільно-застріпний знайомства. У наступні дні болгарські піонери оглянули Світловодський, Кременчук, поїздили на прекрасними дніпровськими катерами, побували на батьківщині видатного педагога В. О. Сухомлинського.

Щоб більше знати про Країну Рад, гості з НРБ охоче погодилися взяти участь у підготовці та проведенні своєрідного табірної свята «Моя Батьківщина — СРСР». Так цікаво і захоплююче пройшов 5 серпня День Болгарії, де юні світоводці з неабияким інтересом слухали все про братню соціалістичну країну, поємакували національними болгарськими стравами, розчулювали запальні танці і мелодійні пісні.

Попереду у мешканців «Чайки» зустріч із членами міжнародного товариства дружби міжнародного заводу Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, праця у приміському колгоспі, екскурсії по Кіровоградщині.

О. ЛИТВИНЕНКО,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді Світловодського міського комсомолу.

Фестиваль будзагонів області

Відбудеться 11—12 серпня в селі Олександрівці Мало-Висівського і Липицького районів.

Усього на фестиваль прибудуть представники 11 студентських загонів.

Хлопці та дівчата в робочих спеціальних матимуть будувати можливість позаймаються і поспілкуватися зі своїми ровесниками з сусідніх загонів через конкурси атлетичних і на крайній прес-центр. Будуть підбиті підсумки соціалістичного змагання між СЗ за місяць роботи, визначаться переможці в огляді на краще оформлення табору, де живуть студенти.

С. ЛУШНИКОВ,
комісар обласного штабу СЗ.

Знову на кільце

ЗАВТРА В КІРОВОГРАДІ РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ТРАДИЦІЙНИЙ ВІДКРИТТЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ТУРНІР ЮНИХ ВЕЛОСИПЕДІСТІВ НА ПРИЗ «МОЛОДОГО КОМУНАРА». Шостий раз до Кіровограда приїдуть кращі спортсмени з багатьох областей республіки, Білорусії і Молдавії. А нині у велогонці візьмуть участь вихованці дитячо-спортивних шкіл з Києва, Кишиньова, Тирасполя, Вінниці, Миколаєва, Сімферополя, Херсона, Дніпропетровська, Кривого Рогу, а з ними й велосипедисти Кіровограда, Олександрії, Новоукраїни, Побузького.

10 серпня о 10.00 на Знам'янському шосе почнеться гонка з роздільним стартом;

11 — на площі імені С. М. Кірова старт гонки-критеріуму (16.45) вулицями Карла Маркса, Шевченка, Володарського, Гоголя. А о 17.00 — урочисте відкриття змагань;

12 — парна гонка на 40 кілометрів (Знам'янське шосе);

14 — групова гонка на 80 кілометрів (Знам'янське шосе);

15 — командна гонка на 50 кілометрів;

16 — групова гонка на 60 кілометрів;

о 14.00 в парку культури й відпочинку імені В. І. Леніна урочисте закриття змагань, нагородження переможців.

Серед учасників велотурніру, що увійшли до складу нашої збірної — кіровоградці Володимир Будковський і Геннадій Демченко, Станіслав Рябушенко (Побузьке), знам'янчани Володимир Склярєнко і Вадим Суржко, олександрівці Ігор Огородній.

Нагадаємо, що з числа учасників велотурніру на приз «Молодого комунара» неабияке схвалення мали деякі спортсмени. Серед них майстер спорту з Олександрії Ігор Корчевський, який був переможцем юнацької першості країни, Ігор Перелазний з Первомайська — чемпіон світової юнацької першості; майстер спорту з Кіровограда Вадим Шкуро — переможець республіканських молодіжних Ігор. Бажаємо їм усім щасливого фінішу!

М. ЮРЧЕНКО.

ЧЕРВОНА КНИГА КІРОВОГРАДЩИНИ

ЗДРАСТУЙ, ЧАПЛЯ!

28 ЛИПНЯ ЦЬОГО РОКУ я займаюся фотополуванням на ставках рибного господарства коло села Аджамки Кіровоградського району. І раптом біля берега, віддалік побачив двох великих білих чапель, птахів дуже рідкісних, яких необхідно оберігати.

На початку століття через красиве пухнасте пір'я, яким прикрашали жіночі капелюшки, білі чаплі були майже повністю знищені. За трьох птахів у ті часи агенти французьких фірм платили браконьерам гроші, на які можна було придбати корову...

Щоб врятувати білих чапель та інших птахів від повного знищення в дельті Волги, в розпал громадянської війни до Москви пробрався громадянський діяч і вчений М. М. Підпільський. 16 січня 1919 року його прийняв В. І. Ленін. Ілліч підтримував ідею створення в дельті Волги Астраханського заповідника, якому вже минуло 65 років. Нині заповідник носить ім'я В. І. Леніна.

На території України за 25 років серйозного захоплення фотополуванням у цих птахів донині не зустрічав жодного разу. Не бачили їх і мої друзі-натуралісти. Однак

завдяки заходам радянської держави поголів'я цих птахів поволі відновлюється. Про це свідчить і їхня поява на ставках рибгоспу поблизу села Аджамки.

І ОБЗ СТАВ ішли люди й обережні птахи знілися й перелетіли до протилежного берега. Апарат на такій відстані був практично непридатний для фотографування.

Через тиждень, 4 серпня ц. р., я разом із сином зустрічав світанок на ставках біля Аджамки з надією побачити знову білих чапель. Нам вдалося не лише добре їх розгледіти, але й сфотографувати. Білі чаплі — ми нарахували їх цього разу дев'ять штук — різно виділялися на фоні зграї сірих чапель і чорногузів.

Що треба для того, щоб рідкісні птахи стали не гостями, а постійними мешканцями аджамських ставків? Найголовніше — це спокій. Але ж незабаром починається мисливський сезон. Полування на водоплавних птахів може стати фатальним і для білих чапель — був же випадок, коли поблизу Аджамки горе-мисливці стріляли красенів-лебедів... Втім, досить просто

пострілів, щоб лякливі, дуже обережні птахи більше не повернулися до наших країв.

Одразу скажу, що до мого повідомлення про появу білих чапель поблизу Аджамки з глибоким розумінням поставилися в обласній комісії й обласних організаціях Українського товариства охорони природи та УТМР. В результаті вживаються заходи по забезпеченню спокою в районі аджамських ставків. Відстрілочні карточки на полювання там видаватися не будуть, а самовільна охота розцінюватиметься як браконьерство.

Слід сказати, що в області вже є хороший досвід охорони птаства. Перестали звучати постріли в урочищі Іванівка Новоукраїнського району, де гніздяться звичайні в нашому краї сірі чаплі. А таких рідкісних гостей як білі чаплі, ми повинні зустріти у себе на Кіровоградщині особливо гостинно. Вони лише прикрасять наш степовий край, збагатять його тваринний світ.

М. НОЖНОВ,
член Українського та Всеросійського товариства охорони природи.
м. Кіровоград.

БУВАЛЬЩИНА

ЗАБАГЛОСЯ ШАПКИ

Якось у нашому селі з'явилися невідомі люди, які пропонували всім купити у них лисенят, щоб виростити «на шапку». Правила недорого, і торг відбувся. Одне лисення взяли й мої знайомі. Спочатку вони його тримали в пухлій бочці, а коли мале перестало стрибати й кусатися, то вкинули до клітки, у якій звичайно тримають малих курчат.

Спочатку лисення лежало без руху, глибоко

пастороженним очима на людей. А потім, оклигавши, кинулося на стінки клітки. Тоненькі алюмінієві прутки стінок виявилися міцними. І тоді лисення в розпачі почало рвати їх зубами. Стінки не піддавалися, і це його все більше лякало.

Лисення не змиралося з неволю. Одного ранку його знайшли мертвим. Воно намагалося вибратися з клітки через нещільно прикриті дверцята й

задушилося — щільна була надто вузькою.

Недовзі після того я прочитала в газеті, що молодий звірів не можна вилловлювати й поселяти в неволі, бо він од того здебільшого гине. Певно, що історія, яку я розказала, є цьому підтвердженням. Хотілося б, щоб вона стала пересторогою для тих, хто, спокусившись мрією про шапку, спробує зловити й виростити в дома дикого лисенця чи зайця.

С. МАРИНИЧ,
Новоархангельський район.

ЧИТАЧ СТУРБОВАНИЙ

ЗВІДКИ У НИХ

ЖОРСТОКІСТЬ?

Шановна редакціє! Пишу вперше й тому дуже хвилююсь. Хочу розповісти про випадок, який мене глибоко вразив і засмутив. Йдеться про варварське (інакше й не скажеш) ставлення до живого.

Втім, все по порядку. У нашому дев'ятиповерховому будинку живе два хлопці, які з дитинства товаришують. Тільки ось товаришування у них трохи дивне. Бо нерідко вони збираються, щоб вчинити щось погане. Останній раз вирішили познущатися з ні в чому не винних тварин.

У підвалі нашого будинку живе кішка, у якої було двоє кошенят. І ось на них, беззахисних, і вирішили напасти хлопці, щоб трохи «розважитися». З каменюками в руках вони рушили на «полювання». Треба було бачити, як ці безсовісні хлопці розповідали потім, захилюючись, про свій «подвиг».

На мою ж думку, лише жалюгідні й нікчемні люди можуть хвалитися тим, що забили заради забави маленьке кошеня.

Всім нам сумно й гірко. В першу чергу — за хлопців, які вчинили так жорстоко.

Я не називатиму їхніх імен. Скажу лише, що обидва — комсомольці, і один з них має стати в майбутньому медпрацівником. Кому б, як не йому вже зараз уміти співчувати чужому болю, любити й оберігати все живе? Хочу, щоб хлопці прочитали мого листа в газеті і впізнали себе. Невже їм після цього не стане соромно? Невже не задумуються над своїм жорстоким вчинком?

Антоніна Б.

Луцьк

анаратного заводу експлуатувалися на міжнародних виставках «Електро-77», «Електро-82». Про авторитет продукції міста свідчить і той факт, що вона експортується у 60 країн світу, в тому числі в Японію, Францію, ФРН, Швецію, Фінляндію, Індію, Сирію. Саме в Луцьку вперше в Радянському Союзі освоєно виробництво стрілою, поліетиленової нитки, синтетичної шкіри для модельного взуття.

Радянський спосіб життя викликав великі зміни в якісному складі робітничого класу. Сучасні робітники — це люди, які майстерно володіють найскладнішою технікою і технологією, мають високий загальноосвітній рівень. Яскравим підтвердженням цього є те, що зараз серед них нараховується 15 тисяч ударників комуністичної праці. Тисячі робітників удостоєні звання «Гвардійці п'ятирічки», «Майстер — золоті руки». 500 чоловік нагороджені орденами і медалями Радянського Союзу. Теперішній Луцьк — це місто інтенсивного будівництва. Швидко формується

південно-західний промисловий вузол. Неповдалі від діючого цукрового комбінату здійснюються корпуси підшипникового заводу. Його потужності розраховані на 180 мільйонів підшипників на рік.

Теперішній Луцьк — це місто учнівської молоді. Кузницею кадрів стали педагогічний інститут імені Лесі Українки, філіал Львівського політехнічного інституту імені Леніна, Львівського комсомолу. До послуг молодих технікуми, десятки училищ, загальноосвітніх шкіл. На північ освіти трудиться 1260 вчителів. Кожний третій з них — комуніст, кожний п'ятий — удостоєний високим урядовим нагород.

Радянська дійсність створила всі умови для підвищення культурного рівня життя лучан. Їх духовні запити задовольняють музично-драматичний театр імені Т. Г. Шевченка, ляльковий театр, філармонія, 35 будинків культури і клубів, шість кінотеатрів, 79 бібліотек.

Гігантськими кроками рухається Луцьк у завтрашній день. І ніхто не скаже, що у 1985 році йому виповнюється дев'ять століть. До нього повернулася молодість. Він сповнений щастя і радістю творення.

М. ЮРЧЕНКО.

Рослини-парадокси

▲ Акація, здавалося б, зовсім звичайна рослина. Проте в Африці росте досить таки незвичайний її різновид. Незвичайна не сама рослина, а її поведінка. Під час сухого жаркого сезону, коли вбралися всіх дерев опадає, акація зеленіє, а в період дощів, навпаки, скидає листя.

▲ «Восьмигір пугелі» — унікальна рослина. Його довгі стрічки-листя нагадують шупальця. Цвіте ця рослина раз на двадцять років. Та найдивніше незвичайність її в

тому, що росте вона не вгору, а вниз.

Природні

«Холодильники»

▲ На Памірі є гірське селище, де біля підніжжя однієї з гір міститься вхід до печери, яка має розміри приблизно 2 метри довжини та 4 метри висоти. Наблизяться до цієї печери — справа нелегка: з її надір настійно дме сильний і холодний вітер. Навіть улітку температура «подоху» печери досягає мінус 20 градусів, тоді як на відстані кількох метрів від входу термометр показує плюс 40.

Барви озера

▲ У Закарпатській області серед густого лісу в мальовничій улоговині є озеро Спільовир. Вода в ньому синього кольору. Посеред озера є крихітний гранітний острівчик. Через це Спільовир називають ще «морським оком».

▲ В Атлантичному океані знаходиться невеликий острів Трінідад. На ньому незвичайне озеро, яке частіше називають Смоляним, бо заповнене воно не водою, а

природним киплячим асфальтом.

▲ Цікаве озеро є і на території Алжiru. На його берегах не побачиш жодного рибачка. Вода в озері за хімічним складом є справжнісіньким чорним.

▲ В Індонезії на острові Флорес розташовані три невеличких озера. В одному з них вода яскраво-червоного кольору, у другому — блакитного, а в третьому — біла, як молоко. Причиною тому є мінеральні та хімічні процеси, які відбуваються в них. Вода тут весь час вирує.

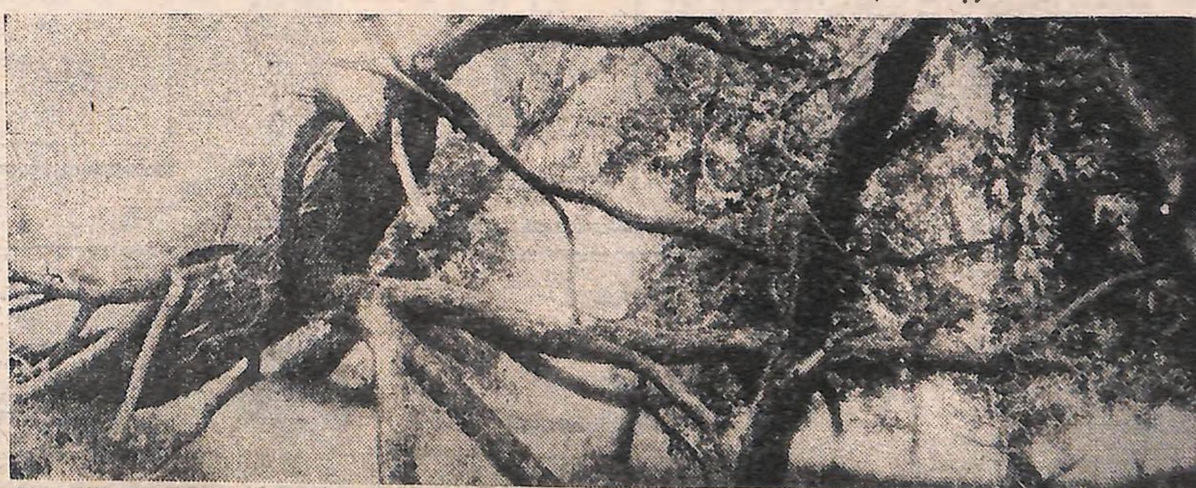

Фото В. ГРИБА.

ЗА СМІШНИЙ ПРИЗ

«СЛИВИ»

Усмішка

Для Олексі Петровича перша половина ночі виділась кошмарною. Зубі... Він крутив і викручував, як дебела молодичка тільки що випрану білизну. Лише під ранок вдалось склепити очі.

Налетіли сні... Замяряно блував по саду, ів сливи, виноград... Краса!.. Вранці скопився, мов ошпарений: часу, щоб чисто символічно вмитись, сям-так обдягнутись і добігти до автобуса залишалося мало...

Нарешті хвіртка скрипнула за його спиною. Побіг. У голові хаос: зуб, виноград, сливи, не встиг поглитися... Ченай, мабуть, неприємностей! Якось чув від сусідської блон Маріки, що «всякий хруст і овоощ» добрий лише наяву, а уві сні — погано... Вигулькнув з-за рогу будинку — автобус: наддає ходи. Встиг зачепитися за двері, а це вже 80 процентів успіху.

«Хух, — здихнув. — Отже — «сливи» попереду. На роботу встигну вчасно», — подумав Олексі Петрович.

Раптом коло самого су-

ха: — Ги-ги-ги! Ну й вигляд у сас... Що, перебрали вчора?.. Крутнувши в'язами, на-скільки дозволяла об-становка в автобусі, помітив співбесідника. До нього усміхались гармонійні очі.

— То де хильнуз? — пе-

репнтав співбесідник. В його голосі відчувалась не просто цікавість, а бажання бодай янось скоротити час поїздки. — Ну й обличчя у тебе!.. Бороду, мабуть, вирішив завести? Знаєш, її рекомендують відпускати в тверезому стані...

Олексі Петрович відчув, що дихати стало легше: люди кругом відсахну-лись.

— Атож, попадеться такий у громадському транспорті, надихаєшся від нього спиртного і цілий день тоді хочеться холодної води й чогось кисло-го. Та ще й начальство пристає: обурювався невірним чоловіком з ви-разним рожевим носом.

— А мені здається, що я його десь бачив. Чи не в нашій міській сатиричній газеті? «Не будь таким!»? Ще й фото кольо-рове...

З усіх боків несло: «А у Фінляндії сухий за-кон...» — «У Туреччині, кануть...» — «А про картки на спиртне чули? Пря-мо в паспорт скресні. Хо-чеш за раз бери і пий, хо-чеш — від п'язника до п'язника розтягуй...» «А я б таких у резервації...»

Олексі Петрович не витримав: вийшов за три зупинки до місця роботи. «Таки запізнюсь», — подумав. — Оце тобі сливи й виноград!..»

Петро Олійник.

м. Олександрія.

П'ятдесятій екземпляр

Що найголовніше на художній виставці? Звичайно, книга відгуків. Якщо такої нема, виставка стра-чає для Романа Довбенюка всяку цінність.

Могутнім зусиллям волі він стримав себе, аби не почати огляд виставки прямо з цієї книги. Не можна розхитувати кри-тикою власні враження! Це випробування — по-тім. А поки що — гайда по залах.

Одразу забувся про біл пейзажів О. Буранного «Осінній день», «Останній вечір», «На будівництві відстійників». Той, що греблі рве... Гм. Мазок сильний, мабуть, автор — людина вольова, рішуча. Ван-Гогівські контрасти. Актуально, але пахне песимізмом. Ану, що ду-мають інші? Роман поборо-но відкрив улюблену кни-гу. «Дорогий Олемка! Мо-ре удовольстея. «Відстій-ники» — шедевр сучасно-го живопису. Але пахне песимізмом. Так що не розмахуйся у цій темі на цикл. Бажаю успіхів! А. Гречкосій. Студент».

Далі — груповий комп-лімент Г. Рибшанки: «За-хоплені вашою яскравою галереєю портретів. Але чому так багато ж'юнк? Хіба на будовах п'ятиріч-ки нема сильної половини? З повагою — група сихо-вателів дитсадку № 85».

А ось і осядчення: «Ху-домник-ілюстратор — це моя мрія. Я, як і Ви, люб-лю Р. Бредбері. Кого ще з фантастів любите? Шу-

каю єдинодумця! Сподіва-юсь, наша зустріч на ви-ставці — не остання? Лілія Білоголова, 22 р., вул. Ай-вазовського, 36». (Моло-дець дічина! Яка вишукана пропозиція знайомств-ва, не те що ці любові шлюбні оголошення!)

Роман насилу відірвався від книги і ще раз про-йшовся залом художника Рибшанки. Майже з усім вищезгаданим можна по-годитись. Одне тільки му-чило: чи відгукнується на мрію Л. Білоголової Г. Ри-бшанка? І як саме: нови-ми творами чи просто по-веде за вказаною адресою руху і серце? А може ро-нути і випередити?

Закінчувалась виставка роботами Й. Непійкива. Всі — без назв. Оригінал! Хай потрудиться кожен. І всі трудяться в книзі від-гуків:

«До натюрморту першо-го зліва в другому ряду так і хочеться поставити питання ребром: «Пити чи не пити?» Підпис нероз-бірливий. Далі східно:

«Велике спасибі за на-солоду подивитись і поду-мати. Давно такого з нами не було! З повагою — гру-па учнів СПТУ № 33».

Повагом покидав Дов-беню виставку. Під полю у нього пригрілася книга відгуків... Ювілейна — п'ятдесятій екземпляр йо-го оригінальної мистецтво-знавчої бібліотеки!

Антоніна КОРИНЬ.

м. Кіровоград.

Хто краще змеле?

Пливуть і плывуть до «Вітряка» листи з написом на конверті «За смішний приз».

«Шановний Мірошнику Омелько! — звертається Р. Четвертак із села Новомиколаївки Новгородків-ського району. —

Добрий день у четвер!

Що ти робиш тепер?

Відсунь діло своє —

Провір млино мое.

Довідалась я, що оголошено у «Вітряку» конкурс, та й сама вирішила спробувати змолоти. Довгенько пішла, перебирала, на решеті підточувала збіжжя, бо дуже боялась, аби не залишилась в ньому який не-потріб та не зіпсував жорна твого млина. Я майже тридцять років мелю на різних млинах, і за це мені люди дякують оплесками та сміхом. А ось у «Вітря-ку» ще й раз не плескали!..»

Переглянув я уважно збіжжя, повернувши його, та й бачу, що такі ще зарано його до ковша засипати — сипувате. Але хай не печалиться Р. Четвертак: ска-жу прямо — якщо трохи посидіти коло свого збіж-жя, то таки можна його довести до кондиції.

Це ж саме хочеться сказати і Василю Маньку з села Попівки Онуфріївського району. Особливо мені сподобалась гумореска «Його насолода», в якій роз-повідається про... А може не треба наперед перека-зувати зміст, бо раптом автор ще схоче потрудитись аби вдруге запропонувати це збіжжя у «Вітряку», то ж переказане наперед буде нецікаво читати.

Кілька віршованих і невіршованих смішних житте-вих ситуацій надіслав Володимир Овчаренко з Кіро-вограда. Якійсьи мені видались останні.

У конкурсі «Хто краще змеле?» сьогодні беруть участь ще два завсідники — олександрієць Петро Олійник і кіровоградка Антоніна Коринь. Інші ме-лють сьогодні у «Вітряку» поза конкурсом.

Нагадую, шановні гумористи, фейлетоністи, паро-дисти — на вас чекає смішний приз. Конкурс «Хто краще змеле?» триває. Пишіть, дзвоніть, заходьте — скрипучі двері «Вітряка» для вас щодня відчинені нарозстіж.

Мірошник ОМЕЛЬКО.

З АРХІВУ «ВІТРЯКА»

ЖАРТ
ПІСЛЯ ЗЛИВИ

Клім Шнилька отримав на цукровар-ні чергову зарплату. Усі купюри — по карбованцю. Повертаючись додому, чо-ловік потрапив під зливу. До рубчика вимок. Переодягнувшись, розклав на сто-лі карбованці, щоб просушитись. А тут на поріг сусід Степан Ключка:

— Що це воно в тебе? — вирішив заздрісний очі.

— Та це паробив грошей і доводжу

до кондиції, — злукавив Клім. — Ба-чииш, ще сирі.

Степан того ж дня доіс про що по-вини в сільську управу. Прийшла до Кліма комісія:

— Показуй машину.

— Яку? — дивується дядько.

— А ту, що гроші робить.

— А, он воно що, — докумекав

Клім. — Та я її сусідові вчора позичив.

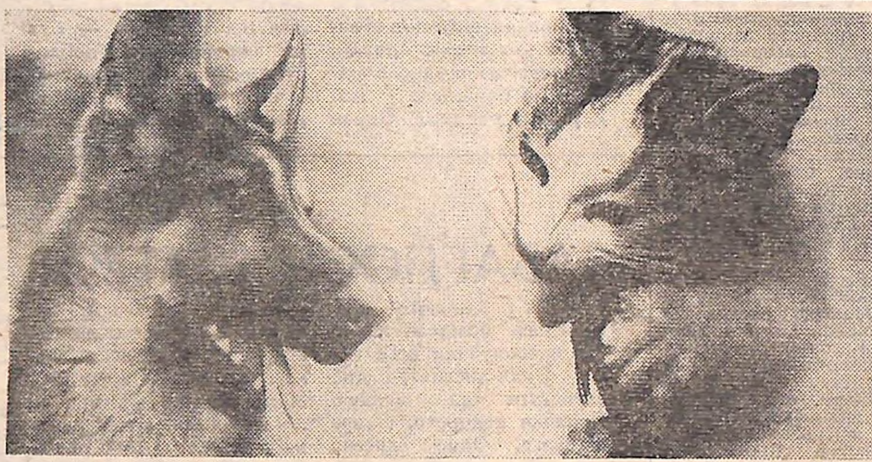
Хай і Ключка трохи покрутить.

Зайшли до Степана. А в нього на пли-ті самогошній апарат булькає.

Конфіскавали ту машинерію, наклали

на Ключку добрячий штраф. Степан те-пер остерігається Клімових жартів.

Віднайшов М. КРОКУН.

Може б лишив і мені шматок?..

Фото В. ГРИБА.

РЕШЕТО

ТЕОРИЯ І ПРАКТИКА

Хоч і Нахома-агронома Спеціальних два дипломи, Відрізняти не може сам Він плієнні від вієса.

ПОЗЕР-ОБІЦЯЛЬНИК

О, скільки б ви його не гудили Себе він вишпий визнає: Так шпиро б'є себе у груди! А заштра — зношу за своє...

БЕЗ ТЯГАННИ

Хто сказав, що тягання — Стиль хапуги-міщанина? Піднесіть йому презент — Зробіть все в один момент!

Юрій РИБНИКОВ.

Без снів.

Мал. О. ПЕРЛЮКА.

З ТЕЛЕТАЙПУ

«ВІТРЯКА»

КАФЕЙНИЙ
ЮВІЛЕЙ

Виповнилося Н-на кіль-кість декад як в централь-ному кафе смт Вільшанки завелися породисті мухи і почорніла стеля, хтось поковтав виделки, яких немає навіть на складі харчокомбінату. З нагоди цього сюди завезли де-сять бочок кислого пива і засмажили голубці «По-вільшанські» — порція 85 коп. (не дивуйтесь, це ще дешево — бо дуже дорогі привозні крупи, а капуста ще не вкисла). З дня ювілею в період сан-годин в кафе буде ідеаль-на чистота без присутнос-ті мух, видаватимуться ду-же смачні і дешеві блюда у великому асортименті. Досвід цієї торгової точ-ки почали переїмати інші точки Вільшанки — мо-рять мух сміттям в залах, що не провітрюється, а відвідувачам радять ми-ти руки вдома, а потім приїжджати з села у Віль-шанку на обід.

УРОК ГРАМОТИ

НАУКА—НЕ ШТУКА

З анонімок:

«Наш бригадир дуже великий трихоманець. Випиває як алько-го-лік-самітник, а нас закликає до колективізму».

«Євдокія Ясіньська каже, що вона годує нас кавказькою кух-нею. Але ж вона й не була на тому Кавказі, а зажарює суп сільським салом і місцевою ци-булею».

З пояснювальної записки:

«На роботу я вже ходжу без

прогулів навіть у вихідні. Бо наш повний завфермою одинарню не може сідати до столу».

З оголошень:

«Продається не заскантий бу-дннок з усіма зручностями. Шо я прошу, узнати можна як буду вдома».

З листа до редакції:

«Хочу вчитись на кінного спортсмена. Та в нашому кол-госпі їздять на возах, гарбах і разній машинерії...»

Юнаки і дівчата!

З 1 серпня розпочалася передплата на га-зети і журнали на 1985 рік.

Не забудьте передплатити свою газету.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

В. о. редактора В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-відального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-лошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

ВК 03473

Обсяг 0,5 друку. арш.

Індекс 61103.

Зам. № 423. Тираж 55400